

Sandra Braun

VIKEND ZA LJUBAV

Prevod Magdalena Reljić

Beograd, 2013.

Poštovani čitaoci,

Od srca vam hvala na entuzijazmu i interesovanju za moje ljubavne romane u protekloj deceniji. Neizmerno sam srećna što je užitek, proistekao iz njihovog pisanja, prešao i na vas. Očigledno je da delite moju naklonost prema ljubavnim romanima, koji uvek imaju srećan kraj i ostavljaju nas sa osećajem toplog, unutrašnjeg sjaja.

Ništa se ne može uporediti sa uzbuđenjem koje se doživi prilikom zaljublivanja. U svakoj romansiranoj priči trudim se da pretočim tu ushićenost u reči. Scene, likovi i zapleti se menjaju, ali ljubav je neiscrpna tema.

Nešto u svima nama oduševljava se ljubavnicima i njihovom bespoštednom trkom za obostranim udovoljavanjem i srećom. U stvari, ta trka je samo polovina zadovoljstva! Duboko ponirem u svaki ljubavni par i njegovu jedinstvenu priču. Kao da posećujem stare prijatelje kojima sam provodadžisala, često iznova čitam njihove priče.

Nadam se da ćete uživati i u ovom izdanju jednog od mojih omiljenih romana.

– Sandra Braun

Suvo grožđe, pomisli Sin Makol, *izgleda baš ogavno.*

„Brendone, *molim te.*“

„Volim ovako da ih ređam, mama, onda mogu da ih sačuvam za kraj.“

Sin odmahnu glavom i rezignirano uzdahnu. Njena majka je čula taj uzdah prilikom ulaska u osunčanu kuhinju. „Šta je bilo? Zašto si smrknuta, Sintija?“ Ledonija ode pravo do kafemata, da sebi dopuni šolju.

„Tvoj unuk vadi suvo grožđe iz pahuljica i ređa ih po ivici činije.“

„Kreativno dete!“

Sin pogleda prvo u svoju majku, a onda u lokvice mleka koje su napravile nakrivo nameštene groždice, cedeći se na sto. „Pokušavam da ga usmerim, mama, a ne da podstaknem njegovu kreativnost.“

„Jesi li ti to ustala na levu nogu? Opet?“ Pauza između ova dva pitanja nije bila slučajna. Bio je to suptilan način

Ledonije Paterson da kaže kako je neraspoloženje njene kćerke postalo neprijatno učestalo.

Sin se pravila da ne primećuje ovo ruganje, dok je sunđerom brisala mleko sa stola. „Pojedi tost, Brendone.“

„Mogu li da ga odnesem u dnevnu sobu i jedem gledajući *Ulicu Sezam*?“

„Da.“

„Ne.“

Suprotni odgovori su izgovoreni istovremeno. „Mama, dobro znaš da sam mu rekla...“

„Hoću da porazgovaramo, Sintija. Nasamo.“ Ledonija je pomogla četvorogodišnjem Brendonu da siđe sa stolice i umota parče tosta sa cimetom u salvetu. „Ne mrvi.“ Potapšala ga je po turu njegove pižame, gurkajući ga do vrata, a onda se suočila sa svojom kćerkom. Međutim, Sin je prva raspalila paljbu.

„Ovo konstantno mešanje kad god pokušam da disciplinujem Brendona mora da prestane, mama.“

„Nije u tome problem.“ Ledonija, vitka, atraktivna i tek izašla ispod jutarnjeg tuša, obruši se na svoju kćerku preko kuhinjskog stola.

Sin se nije radovala predstojećoj lekciji iz roditeljstva, ali je mogla da je nanjuši, baš kao što bi nanjušila kafu. Ona baci pogled na svoj ručni sat. „Moram da krenem, inače ću zakasniti na posao.“

„Sedi.“

„Neću da mi dan počne svađom.“

„Sedi“, mirno ponovi Ledonija. Sin sede na stolicu. „Još kafe?“

„Ne, hvala.“

„Nisi sva svoja, Sintija“, poče Ledonija, nakon što je i sama sela preko puta svoje kćerke, sa novom šoljom kafe. „Napeta si, nervozna, mrzovoljna, nemaš strpljenja sa Brendonom. Da ne znam bolje, rekla bih da si trudna.“

Sin zakoluta očima. „Mani se te priče.“

„Kud se denu tvoj smisao za humor? Šta se dešava s tobom u poslednje vreme?“

„Ništa.“

„U redu, onda ću ja da ti kažem.“

„Jedva čekam.“

„Ne nadmudruj se sa mnom“, zapreti Ledonija, uperivši kažiprstom u Sin.

„Majko, nemojmo ovog jutra ponavljati isti razgovor. Već znam šta ćeš reći.“

„Šta ću reći?“

„Da ne živim upotpunjen život. Da je Tim mrtav već dve godine, ali da sam ja živa, još uvek mlada, s godinama koje dolaze. Da imam odličan posao u kom sam dobra, ali da nije sve u poslu. Da moram da negujem i druga interesovanja i nova prijateljstva. Da moram da izlazim, družim

se s ljudima mojih godina, učlanim se u klub samohranih roditelja.“ Sa setnim osmehom, ona upita majku. „Vidiš? Znam sve napamet.“

„Zašto onda ne radiš nešto od toga?“

„Zato što to *ti* želiš. Ne ja.“

Ledonija skrsti ruke na stolu i nagnu se napred. „A šta ti želiš?“

„Ne znam. Želim...“

Šta? Sin je tražila objašnjenje za svoju melanholiju. Element koji je nedostajao u njenom životu nije bio lako uočljiv. Da je znala koji je, odavno bi popunila tu prazninu. Već dva meseca je imala osećaj kao da živi u vakuumu.

Brendon više nije bio beba kojoj treba konstantna nega. Na poslu se osećala beskorisno. Otkad se doselila kod njih, posle smrti Sintijinog oca, Ledonija je preuzela većinu kućnih poslova. Sin je zvanično bila glava porodice, ali ta titula nije imala naročitu težinu.

Ništa u njenom životu nije ulivalo osećaj ispunjenosti ili zadovoljstva. Njenu mladost i vitalnost cedila je monotonija.

„Želim da se nešto dogodi“, naposletku reče Sin. „Nešto što će uskomešati stvari, preokrenuti moj život.“

„Pazi šta želiš“, tiho je posavetova Ledonija.

„Kako to misliš?“

„Timova smrt je svakako uskomešala stvari.“

Sin munjevito skoči sa stolice. „To što si rekla je gnušno.“ Zgrabila je svoju tašnu, aktovku i ključeve, i otvorila zadnja vrata.

„Možda i jeste, Sin. Nisam htela da zvučim neosetljivo. Ako hoćeš neku promenu nabolje, ne smeš da sediš i čekaš da ti sudbina pokuca na vrata. Moraćeš sama nešto da preduzmeš.“

Na ovo, Sin uzvratil paljbu. „Saobraćaj na Nort centralu biće katastrofalan, budući da kasnim. Kaži Brendonu da ću ga zvati na pauzi za ručak.“ Naoružana pravednim gnevom, Sin se zaputi u bolnicu.

„Znam da sam to rekao, Džordže, ali to je bilo juče. Ko je mogao da sanja da će izaći u javnost pre...“

Vort Lansing mahnu svojoj sekretarici da mu dolije kafu. Njene dužnosti su premašivale one administrativne. Gospođa Hardiman je bila njegova sekretarica, savetnica, majka i drugar – zavisno od situacije. Bila je odlična u svim ulogama.

„Znam da je to moj posao, Džordže, ali nisi izgubio...“

Kad je klijent nastavio da melje, Vort spusti slušalicu na grudi. „Je li neko zvao?“, upita gospođu Hardiman, koja je sada zalivala cveće u njegovoj direktorskoj kancelariji, na dvanaestom spratu.

„Samo vaš zubar.“

„Šta hoće? Prošle nedelje sam bio kod njega.“

„Uh-uh. Pogledao je vaš rendgenski snimak i trebaju vam dve plombe.“

„Super.“ Vort ispusti dug izdah. „Imaš li još neku dobru vest? Sigurna si da Greta nije zvala?“

„Sigurna.“ Vratila je mesinganu kanticu za zalivanje u plakar ispod šanka.

„U redu, kad pozove, prebaci mi vezu“, reče Vort, namigujući šeretski. „Bez obzira.“ Gospođa Hardiman cokćući izade iz njegove kancelarije.

Vort vrati slušalicu na uho. Njegov klijent je još uvek proklinjao nepredvidljivost berze.

„Džordže, smiri se. To naprosto nije prava akcija za tebe. Daj mi malo vremena, da porazmislim o svemu, pa ću te pozvati pre zatvaranja berze. Imam gomilu aduta. Jedan ću sigurno izvući.“

Kad je prekinuo vezu, Vort ustade sa crvene, kožne fotelje i pogleda u ekran televizora koji je konstantno bio uključen na berzanski kanal. Zatim uze minijaturnu košarkašku loptu i fijuknu je prema košu, postavljenom na kancelarijska vrata. Promašio je.

Nije ni čudo, kad nije u formi. Imao je paklenu nedelju, nijednom nije otišao u teretanu, nešto što je pobožno činio svaki dan. Danas po podne, obeća on sebi, pre sastanka sa Gretom, počastiće svoje telo napornim, znojavim

vežbama. Morao je da bude u vrhunskoj kondiciji za predstojeći vikend.

Informacije koje su milele donjom trećinom televizijskog ekrana bivale su svakog sekunda sve depresivnije. Vort se još dvoumio koji adut obećan Džordžu da izvuče. Nevoljno je gađao pikadom metu, postavljenu na drugom kraju sobe, kad je gospođa Hardiman pozvonila na interfon.

„Greta?“, beznadežno upita on.

„Ne, vaš poslovni ručak je upravo otkazan.“

„Dođavola. Ta matora tetkica leži na parama“, promrmlja Vort.

„Prebacila sam je za sledeću sredu. Odgovara?“

„Naravno, samo sam računao da ću njenim debelim portfoliom skrpiti ovu nedelju.“

„Želite li da vam iz sendvičare u prizemlju pošalju nešto za ručak?“

„Krvavo pečenu govedinu sa integralnim hlebom. I mnogo senfa.“

Vort je obavio nekoliko poziva, ali nije uspeo nikom da uvali Džordžove akcije. Naposletku je pozvao Džordža, obećavši mu da će njegov problem biti rešen u ponedeljak ujutro.

Kad je telefon opet zazvonio, on se žurno javi. „Da?“

„Nestalo je pečene govedine“, kaza gospođa Hardiman.

„Neka idu dođavola. Preskočiću ručak.“ Zalupio je slušalicu, upitavši svoja četiri crno lakirana zida: „Hoće li se ovaj dan ikada završiti?“

„Zdravo. Gde si ti?“

Sintijin srozani duh pade još niže kad joj se kolega doktor pridružio u liftu. Proteklih nekoliko nedelja uspešno ga je izbegavala. Većina žena, bez obzira na bračni status, smatrala bi ludošću izbegavanje doktora Džoša Mastersa. Bio je zgodan, šarmantan i jedan od najunosnijih ginekologa-akušera u Dalasu. Samo te godine je porodio više beba nego svi gradski akušeri zajedno.

Najprivlačniji od svih njegovih atributa bila je činjenica da je neoženjen i bogat.

„Zdravo, Džoše.“ Osmehnula mu se i oprezno udaljila jedan korak. Koliko joj se približio, pomislio bi čovek da je lift krcat, a zapravo su bili sami u njemu.

„Namerno me izbegavaš?“, upita on bez okolišanja.

„Bila sam vrlo zauzeta.“

„Toliko zauzeta da ne odgovoriš na moje pozive?“

„Kao što rekoh“, ponovi ona, blago iznervirana, „bila sam zauzeta.“ Sin nikada ne bi ranila nekog sa slomljenim srcem. Ali to nije bio slučaj sa doktorom Mastersom. Taj je patio samo od povređenog ponosa.

Ali za tu boljku su postojale zapanjujuće mogućnosti oporavka.

Nepoljuljan, Džoš predloži: „Šta kažeš za večeru?“

Izbegavajući odgovor, Sin promeni temu. „Čuj, Džoše, jesi li pogledao pacijentkinju koju sam ti poslala? Darlin Doseon?“

„Jesam, juče.“

„Hvala ti što si je primio, iako nije u mogućnosti da plati. Poslala bih je u državnu kliniku, ali se plašim da ne dobije komplikacije u ovoj fazi trudnoće.“

„Prema njenom kartonu, već je imala dva abortusa.“

„Tako je.“ Sin tužno odmahnu glavom nad nesrećom neudate sedamnaestogodišnjakinje koju je posavetovala. „Ovu bebu želi da rodi i da je dâ na usvajanje.“

„A ti želiš da dobije najbolju medicinsku negu.“ Nagnuo se napred, sateravši je u ugao lifta. „Porađanje zdravih beba nije jedino što umem da radim, Sin.“

Doktor Džoš Masters nije patio od manjka samopouzdanja. „Pa, stigli smo.“ Kad su se vrata otvorila, Sin se provuče pored njega i izađe iz lifta.

„Čekaj.“ On pojuri za njom, grabeći je za ruku. Odvukao ju je u stranu, van gužve prizemnog sprata ženske bolnice. Sin je radila u odeljenju za žene koje su tražile rešenje za neželjenu trudnoću.

Magistrirala je psihologiju tek kada je ostala udovica. Ušla je u brak odmah po završetku fakulteta, a Brendon je došao ubrzo posle toga. Nekoliko meseci nakon Timove smrti svi su je nagovarali da prihvati posao u klinici, ali budući da nije bila dovoljno kvalifikovana, učinila je to s rezervom.

Bolničko osoblje i socijalni radnici koji su klijente upućivali na nju bili su izuzetno zadovoljni njenim radom. Lično, sebe je smatrala neiskusnom. Većina slučajeva ju je ostavljala s osećajem depresije i nemoći.

„Nisi odgovorila na moje pitanje“, podseti je Džoš sada.

„Koje pitanje?“

„Da li si večeras za večeru?“ Sevnu mu osmeh koji je njegov kozmetički zubar doveo do savršenstva.

„Večeras? Oh, ne mogu večeras, Džoše. Jutros sam izašla u žurbi, nisam provela nimalo vremena sa Brendonom. Obećala sam da ćemo večeras raditi nešto zajedno.“

„A sutra uveče?“

„Sutra uveče? Petak? Jao, ne znam, Džoše. Moram da razmislim. Ja...“

„Šta je s tobom?“ Podbočivši se, gledao ju je s neskrivenim ogorčenjem.

„Kako to misliš?“

„Dvapat smo izašli. Sve je išlo dobro, a onda si počela da me zavlaciš.“

Uvređena, Sin zabaci svoju dugu kosu s lica. „Nisam učinila ništa slično.“

„Onda izadi opet sa mnom.“

„Rekla sam, razmisliću.“

„Imala si nekoliko nedelja za razmišljanje.“

„I još uvek nisam odlučila“, odbrusi ona.

Milujući joj ruku, Džoš promeni taktiku. „Sin, Sin, saslušaj me, odrasli smo, zar ne? Trebalo bi da se ponašamo kao odrasli. Trebalo bi da izlazimo, uživamo u druženju...“

„Spavamo zajedno?“

Kapci mu se lenjo spustiše. „Dobro zvuči.“ Upotrebio je zavodnički ton, od kog su ženski deo bolničkog osoblja i mnoge njegove pacijentkinje podilazili žmarci.

Sin izvuče ruku iz njegove. „Laku noć, Džoše.“

„Tako, je li?“, upita on, sustižući je. „Seks.“

„Kakav seks?“

„Nikakav u našem slučaju. Plašiš se.“

„Taman posla.“

„Nećeš čak ni da pričaš o tome.“

„O seksu pričam ceo bogovetni dan.“

Pratio ju je i kad je izašla iz zgrade i zaputila se na parking. „Možeš da pričaš o tome, ali ne možeš da se nosiš s tim kad ti se ponudi.“

„Rekoh, laku noć.“

„Daj, Sin.“ Džoš opet posegnu za njenom rukom, ali ona izbegnu njegov dodir. „Vidiš? Zazireš čak i od muškog dodira“, doviknu za njom, dok je žurila prema svom autu. „Ako roba nije na prodaju, onda nemoj ni da je reklamiraš!“

Kada je Sin isparkirala, ruke su prestale da joj se tresu, ali se još uvek pušila. Džošov ego je bio monstuozan i netrpeljiv. Kako se usudio da joj izrekne sve one stvari, samo zato što nije dozvolila da posle nekoliko večernjih izlazaka završe u krevetu?

Zakočivši na semaforu, na jednoj od najprometnijih raskrsnica u gradu, naslonila se čelom na nadlanice svojih ruku, kojima je stezala volan.

Možda je Džoš bio u pravu. Možda je *imala* otpor prema seksu. Njeni zdravi hormoni su bili balzamovani zajedno s Timom, ali ona i dalje nije bila spremna da ih zadovolji s bilo kim. Šta jedna fina udovica s detetom, u ovoj eri bezbednog seksa, da učini sa svojim seksualnim nagonom, kada predmet njenih želja više nije dostupan?

Teško pitanje. Previše teško da bi je umirilo ove večeri. Dan je počeo loše za doručkom i odatle nastavio da srlja nizbrdo. Očajnički je želela da olakša dušu nekome ko će je saslušati krajnje objektivnim ušima.

Na zaprepašćenje ostalih vozača, kad je zasijalo zeleno svetlo, Sin promeni traku i umesto pravo, skrenu levo.

„Zbogom i uživajte u produženom vikendu“, gospođa Har-diman reče Vortu kad je ovaj otperjao iz kancelarije.

„I hoću. Sutra rano polećem. Ne moraš da dreždiš ovde do pet. Iskoristi ovaj petak.“

„Hvala vam. Hoću.“

Lift je bešumno spuštao Vorta u suteran, gde se nalazila podzemna garaža s vrhunskom tehnologijom, kao i osta-tak poslovne zgrade u kojoj se nalazila njegova brokerska firma. Pozdravio se sa ostalim, mladim profesionalcima koji su odlazili kući.

Među njima je bila i advokatica s nogama gazele i očima lisice. Njih dvoje su se već mesecima merkali. Vortu se učini da je ovaj vikend idealan za napad. Naučiće lisicu lukavosti.

Uveren u konačan uspeh sa dugonogom advokaticom, zviznuo je po izlasku iz lifta i prišao svom sportskom au-tomobilu. Osmeh mu pade s lica kad je spazio koverat is-pod brisača.

I pre nego što ga je otvorio i pročitao kratko obavešte-nje, slutio je da mu se neće svideti ono što unutra piše. Bio je u pravu. Betonski zidovi garaže odjeknuše rafalom nje-govih psovski.

„Divota“, promrmlja Vort, sedajući za volan i paleći mo-tor. „Sve bolje od boljeg.“

Sunce je bilo na zalasku kad je stigao ispred svoje zgrade u Tertl kriku. Kao što je sebi obećao, otišao je u teretanu i dnevne frustracije izbacio na terenu za košarku i nautilus spravama.

Zakočivši ispod trema, gde je uniformisani poslužitelj prišao da preuzme njegova kola i parkira ih umesto njega, Vort na pločniku spazi atraktivnu ženu, nadvijenu nad haubom svog automobila.

Kad ga je pogledala, nasmešila se i mahnula. Vort joj uzvratu mahanjem. Sa prednjeg sedišta uze svoju sportsku torbu i dade napojnicu poslužitelju, a potom pretrča travnatu kosinu prema ulici, gde je ona parkirala.

„Tako mi svega, ti si praznik za oči.“ Vort je privuče u prijateljski zagrljaj.

Sin Makol spusti glavu na njegovo rame i uzvratu mu grljenjem. „I ti si.“